

โรงแรมมาสตัก

ผมคิดว่าไม่มีเมืองริมทะเล ทางใต้ของอังกฤษแห่งใดที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจเท่ากับเซนต์ลู มันได้รับสมญานามอันเหมาะสมว่าราชินีแห่งเมืองริมทะเล และทำให้เราอดคิดถึงริเวียร่าขึ้นมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับผมเองนั้นเห็นว่าชายฝั่งคอร์นวอลล์นั้นช่างน่าหลงใหลเท่ากับชายฝั่งทางใต้ของฝรั่งเศสทุกกระเบียดนิ้วเลยทีเดียว

ผมตั้งข้อสงสัยเกตติงกล่าวต่อแอร์กูล บัวโรต์ เพื่อนผม “ที่เมฆของเราในตู้เสบียงเมื่อวานมันก็พุดอย่างนี้เหมือนกัน มงนามี เพราะฉะนั้นคุณไม่ใช่คนแรกที่พุดแบบนี้แน่”

“แต่คุณไม่เห็นด้วยหรือ”

เขากำลังยิ้มกับตัวเองและไม่ตอบคำถามของผมในทันที ผมจึงถามซ้ำ

“ขอโทษสักพันครั้งเถิด เฮสติงส์ ความคิดของผมกำลังเตลิดนะ เตลิดไปถึงดินแดนส่วนนั้นของโลกที่คุณเพิ่งเอ่ยถึงไป จริงๆนะ”

“ทางใต้ของฝรั่งเศสนี่”

“ใช่แล้ว ผมกำลังคิดถึงฤดูหนาวครั้งสุดท้ายที่ผมอยู่ที่นั่นและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น”

ผมจำได้ เกิดการฆาตกรรมขึ้นบนรถไฟขบวนน้ำเงิน และเรื่องลึกลับเรื่องที่แสนจะซับซ้อนชวนฉงนนั้น ที่บัวโรต์ชี้ให้กระจ่างด้วยปฏิภาณอันแม่นยำตามปกติของเขา

“ผมลระอยากให้ตัวเองอยู่กับคุณด้วยในตอนนั้นจ้ะ” ผมพุดด้วยความเสียดายอย่างลึกลับ

“ผมก็เหมือนกัน” บัวโรต์ว่า “ประสบการณ์ของคุณคงจะมีค่าอย่างประเมินไม่ได้ต่อผมแน่”

ผมเหลือบมองเขาทางหน้าต่าง ผมไม่ไว้วางใจคำชมของเขา อันเป็นผลจาก

นิสัยที่ติดตัวมานาน แต่ท่าทางเขาดูจริงจังเต็มที่ และถึงอย่างไร ก็ทำไม่เขาจะไม่ชมจากใจจริงล่ะ ผมมีประสบการณ์มายาวนานมากเกี่ยวกับวิธีที่เขาใช้

“สิ่งที่ผมคิดถึงเป็นพิเศษก็คือจินตนาการอันบรรเจิดของคุณไงล่ะ เฮสติงส์” เขาพูดต่อด้วยท่าทางฝันๆ “คนเราจำเป็นต้องมีเรื่องผอนคลายเบาสมองบ้าง จอร์จ คนรับใช้ของผมเป็นคนน่าชื่นชม ที่บางครั้งผมก็ยอมให้ตัวเองหาหรือเรื่องบางอย่างด้วย แต่เขาช่างไม่มีจินตนาการเอาเสียเลย” ผมรู้สึกว่าการพูดของเขานี้ออกจะไม่เกี่ยวกับเรื่องที่คุณกัณอยู่

“บอกผมหน่อยสิ บั๊วโรต” ผมพูด “คุณไม่เคยนึกอยากจะทำอะไรที่ผิดกฎหมายทั้งหลายของคุณขึ้นใหม่เลยหรือ ชีวิตเอื่อยเฉื่อยไม่ทำอะไรแบบนี้...”

“เหมาะๆกับผมอย่างน่าชื่นชมเลยละเพื่อน การได้นั่งอาบแดด อะไรจะมีเสน่ห์มากกว่านี้ได้อีกเล่า การได้ก้าวลงจากเวทีขณะที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุด อะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่านี้ได้อีก ผู้คนพากันพูดถึงผมว่า ‘นั่นไงล่ะ แอิร์กวิล บั๊วโรต!... ผู้ยิ่งใหญ่!... ผู้ไร้เทียมทาน!... ไม่เคยมีใครเหมือนเขา และจะไม่มีวันมีด้วย!’ เอท์เบียง... ผมพอใจนะ ผมไม่ขออะไรมากกว่านี้หรอก ผมมันคนสงบเสงี่ยมเจียมตัว”

เป็นผมคงไม่ใช่คำว่าสงบเสงี่ยมเจียมตัวหรอก ผมรู้สึกถึงความถือดีของเพื่อนตัวเล็กของผมไม่ได้ลดน้อยลงไปพร้อมกับอายุเลย เขาเอนร่างไปข้างหลังบนเก้าอี้ ลูบหนวดและเกือบจะครางเบาๆ ออกมาด้วยความพอใจในตัวอง

เรานั่งกันอยู่ที่เฉลียงของโรงแรมมาเจสติก ซึ่งเป็นโรงแรมที่ใหญ่ที่สุดในเซนต์ลู ตั้งอยู่บนอาณาบริเวณของตัวเองบนหัวแหลมที่มองออกไปเห็นทะเลสวนของโรงแรมที่ทอดอยู่ข้างล่างเรามีต้นปาล์มขึ้นกระจัดกระจายอยู่ทั่ว ทะเลเป็นสีน้ำเงินเข้มสวยงาม ท้องฟ้าใสกระจ่างและดวงอาทิตย์ส่องแสงร้อนแรงด้วยความมุ่งมั่นแบบที่ดวงอาทิตย์เดือนสิงหาคมควรจะส่อง (แต่ในอังกฤษมันมักไม่ค่อยเป็นอย่างนั้น) มีเสียงหึ่งของฝูงผึ้งดังอยู่อย่างแข็งขัน เป็นเสียงที่น่าฟัง และโดยรวมแล้วก็คงไม่มีอะไรจะสมบูรณ์แบบไปกว่านี้ได้

เราเพิ่งมาถึงเมื่อคืนนี้ และนี่เป็นเช้าแรกของการพักที่นี่ ซึ่งตั้งใจไว้ว่าจะนานหนึ่งสัปดาห์ ถ้าเพียงแต่สภาพอากาศเช่นนี้จะดำเนินอยู่ต่อไป เราก็น่าจะมีวันหยุดพักผ่อนที่แสนวิเศษ

ผมหยิบหนังสือพิมพ์กรอบเข้าที่หลบจากมือขึ้นมาและกลับไปอ่านข่าวประจำวันนั้นต่อ สถานการณ์การเมืองดูไม่น่าพอใจ แต่ก็ไม่น่าสนใจ มีข่าวเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นในจีน มีข่าวยึดยาวเกี่ยวกับข่าวลือการฉ้อโกงในย่านชิตตี้ แต่โดยรวมแล้วก็ไม่มีข่าวอะไรที่น่าตื่นเต้นเร้าใจ

“มีข่าวแปลกๆเกี่ยวกับไซ้คนแก้ว” ผมตั้งข้อสังเกตขณะพลิกหนังสือพิมพ์
“แปลกมากเลยละ”

“มีคนตายอีกสองรายที่ลีดส์”

“น่าเสียใจเป็นที่สุด”

ผมพลิกหน้าหนังสือพิมพ์อีก

“ยังคงไม่มีข่าวเกี่ยวกับนักบินที่ชื่อซีตันคนนั้นที่กำลังบินรอบโลก ใจกล้า
น่าดูทีเดียว หนุ่มๆพวกนี้ ไล่เจ้าเครื่องสะเทินน้ำสะเทินบกที่ชื่อ *อัลบาทรอส*
นั้นนะเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่จริงๆ แ่ยั้งถ้าเขาหายสาบสูญไป พวกนั้นยัง
ไม่ได้เลิกหวังกันหรอกนะ เขาอาจจะไปถึงเกาะสักแห่งในแปซิฟิกก็ได้”

“พวกชาวเกาะโซโลมอนยังกินคนอยู่เลยไม่ใช่หรือ” บัวโรต์ถามอย่าง
อารมณ์ดี

“ต้องนำสยของมากแน่ๆเลย ของพรรคนั้นทำให้เรารู้สึกว่าดีจังที่เกิดมา
เป็นคนอังกฤษ”

“มันช่วยปลอบใจสำหรับการพ่ายแพ้ที่วิมเบิลดันนะ” บัวโรต์ว่า

“ผม...ผมไม่ได้ตั้งใจ” ผมเริ่ม

เพื่อนผมโบกมือปฏิเสธความพยายามที่จะขอโทษของผมด้วยท่าทาง
งามสง่า

“ผมนะ” เขาประกาศ “ไม่ใช่พวกสะเทินน้ำสะเทินบกเหมือนเครื่องบิน
ของกัปตันซีตันที่น่าสงสารนั้นหรอก แต่ผมเป็นคนคุ้นเคยกับหลายประเทศ
หลายวัฒนธรรม สำหรับคนอังกฤษนะ ผมมีความรู้สึกชื่นชมอย่างยิ่งมาตลอด
อย่างที่คุ้นเคย รู้ อย่างเช่นการที่พวกเขาอ่านหนังสือพิมพ์รายวันอย่างละเอียดลออ
ทุกหน้านั้นไง”

ความสนใจของผมเพิ่งหันไปสู่ข่าวการเมือง

“ดูเหมือนรัฐมนตรีมหาดไทยจะกำลังเจอศึกหนักมากทีเดียวนะ” ผมตั้ง
ข้อสังเกตพร้อมกับหัวเราะหึๆ

“น่าสงสารนะ เขากำลังเดือดร้อนมาก นายคนนั้นนะ อ่า! ไซ้ เดือดร้อน
มากถึงขนาดหันไปขอความช่วยเหลือจากผู้ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยที่สุดเลย
เชียวละ”

ผมจ้องเขาเหม็ง

บัวโรต์ยิ้มน้อยๆ ขณะดึงจดหมายที่ได้รับเมื่อเช้านี้ซึ่งรัดไว้อย่างเรียบร้อย
ด้วยหนังยางออกมาจากกระเป๋า แล้วเลือกจดหมายฉบับหนึ่งโยนข้ามมาให้ผม

“มันต้องคลาดจากเราไปเมื่อวานนี้แน่ๆ” เขาบอก

ผมอ่านจดหมายฉบับนั้นด้วยความตื่นเต้นปนยินดี

“แต่บิวโรต์” ผมร้องออกมา “นี่มันน่าปลื้มที่สุดเลยนะ!”

“คุณคิดอย่างนั้นหรือเพื่อน”

“เขาพูดถึงความสามารถของคุณด้วยถ้อยคำที่อบอุ่นที่สุดเลยนะ”

“เขาพูดถูกแล้ว” บิวโรต์พูดพร้อมกับหลบตาไปอย่างเจียมตัว

“เขาขอให้คุณช่วยสืบเรื่องนี้ให้เขา... โดยถือว่าเป็นการช่วยเหลือโดยส่วนตัว”

“ประมาณนั้น นี่คุณไม่จำเป็นต้องทวนข้อความในนั้นให้ผมฟังก็ได้ คุณคงเข้าใจนะ เฮสติงส์ที่รัก ว่าผมอ่านจดหมายนี้มาแล้ว”

“ແ່ย้จ้ง” ผมร้อง “นี่จะทำให้วันหยุดพักผ่อนของเราต้องจบลง”

“ไม่หรอก ไม่ *กัลเมซัวร์ซ์* (สงบจิตใจหน่อย) ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นหรอก”

“แต่รัฐมนตรีมหาดไทยบอกว่าเรื่องนี้ด่วนนะ”

“เขาอาจจะพูดถูก หรือไม่ถูกต้องก็ได้ นักการเมืองพวกนี้นะ ตื่นเต้นง่ายจะตายไป ผมเคยเห็นกับตามมาแล้ว ในที่ประชุมสภาผู้แทนที่ปารีส”

“ใช่ ใช่ แต่บิวโรต์ เราควรจะเตรียมการอะไรบ้างนะ รถด่วนไปลอนดอนออกไปแล้วตอนเที่ยง เทียวต่อไป...”

“ใจเย็นๆ เฮสติงส์ ใจเย็นๆ ผมขอรับรองละ! ช่วงตื่นเต้นนู่นวายเสมอเลยนะ เราจะยังไม่ไปลอนดอนวันนี้หรือว่าพรุ่งนี้หรอก”

“แต่ว่าจดหมายเรียกตัวนี่...”

“ไม่ได้เกี่ยวข้องกับผมนะ ผมไม่ได้สังกัดกองกำลังตำรวจของคุณนี่นา เฮสติงส์ ผมได้รับคำขอให้รับทำคดีในฐานะนักสืบเอกชน และผมปฏิเสธ”

“คุณ *ปฏิเสธ* รี”

“แน่นอน ผมเขียนตอบไปอย่างสุภาพที่สุด บอกว่าเสียใจ ขอภัย และอธิบายว่าผมกำลังเคร่งครัดอดทนอย่างสิ้นเชิง ว่าแต่คุณล่ะ ผมนะเกษียณแล้วจบแล้ว”

“คุณยังไม่จบนะ” ผมอุทานเสียงอบอุ่น

บิวโรต์ตบเข้าผมเบาๆ

“เพื่อนที่ดีพูดอย่างนั้น เหมือนสุนัขที่ซื่อสัตย์ แล้วคุณก็มีเหตุผลด้วย พวกเชลล์ลีเทานั่นนะ มันยังทำงานอยู่...ระเบียบเอเย่ วิธีการเอเย่ มันก็ยังคงอยู่ตรงนั้น แต่เมื่อผมเกษียณแล้วนะเพื่อน ผมก็เกษียณ! มันจบลงแล้ว! ผมไม่ใช่นักร้องยอดนิยามที่เปิดการแสดงรอบโลกเพื่ออ่าเวลาที่เป็นสิบครึ่ง ผมขอพูดอย่างใจกว้างว่าให้พวกหนุ่มๆ ได้แสดงฝีมือบ้าง พวกเขาอาจจะทำอะไรที่สร้างชื่อเสียงให้ตัวเองก็ได้ ผมไม่แน่ใจหรอก แต่พวกเขาอาจทำได้ ถึงยังไงพวกเขา

ก็จะทำได้ดีพอสมควรในเรื่องยุ่งยากของรัฐมนตรียุคไทยนี้ ซึ่งจะต้องนำเป็นอย่างไม่ต้องสงสัยเลย”

“แต่บัวโรจน์ คำชมในจดหมายล่ะ!”

“ผมมันอยู่เหนือคำชมนะ รัฐมนตรียุคไทย ถ้าเป็นคนที่รู้จักคิดก็จะตระหนักรู้ว่า ถ้าเพียงแต่เขาได้ผมเข้าไปช่วย ทุกอย่างก็จะสำเร็จเรียบร้อย แล้วคุณล่ะ แต่เขาไซ่คร้าย แอร์กูล บัวโรจน์ ไซ่คดีสุดท้ายไปแล้ว”

ผมมองหน้าเขา ในส่วนลึกของหัวใจ ผมประณามความดีดั่งของเขา การไซ่คดีอย่างที่ว่าอาจจะเพิ่มความยิ่งใหญ่ให้กับชื่อเสียงที่โด่งดังไปทั่วโลกอยู่แล้วของเขาก็ได้ อย่างไรก็ตาม ผมอดไม่ได้ที่จะชื่นชมทัศนคติอันไม่ยอมอ่อนข้อของเขา

จู่ๆ ผมก็เกิดความคิดอย่างหนึ่งและยิ้มออกมา

“ผมสงสัย” ผมพูด “ว่าคุณไม่ได้กลัวไซ่ไหม คำชมที่เน้นหนักขนาดนั้นน่าจะเกลี้ยกล่อมพระเจ้าให้ใจอ่อนได้เลยนะ”

“เป็นไปได้” เขาตอบ “ที่ใครจะสันคลอนการตัดสินใจของแอร์กูล บัวโรจน์”

“เป็นไปได้หรือ บัวโรจน์”

“คุณพูดถูก มงนามี เราไม่ควรใช้คำพูดอย่างนั้น เอห์มาฟัว (จริง ๆ นะ) ผมไม่ได้พูดว่าถ้ามีกระสุนสักลูกยิงถูกผนังข้างศีรษะผม ผมจะไม่ยอมสืบเรื่องนี้ นะ! ถึงยังไงเราก็ยังเป็นคนอยู่!”

ผมยิ้ม กรวดเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งเพิ่งกระเด็นมากระทบเฉลียงข้างตัวเรา และการเปรียบเทียบอย่างเปี่ยมจินตนาการของบัวโรจน์ก็สะกิดจินตนาการของผมด้วย เขาก็มลงหยิบกรวดก้อนนั้นขึ้นมาขณะที่พูดต่อไป

“ไซ่ เราเป็นคน เราเป็นเหมือนสุนัขที่กำลังหลับสนิทสบาย แต่สุนัขที่หลับอยู่ก็อาจเหยี่ยวตื่นได้ มีสุภษิตในภาษาของคุณที่ว่าไว้ประมาณนั้น”

“อันที่จริงนะ” ผมพูด “ถ้าคุณเจอคริสปักอยู่ข้างหมอนตอนเช้าวันพรุ่งนี้ ก็ขอให้อาชฎาการที่เอามาปักไว้ตรงนั้นจงระวางตัวไว้เถิด!”

เขาพยักหน้า แต่ด้วยท่าทางออกจะใจลอย

ทันใดนั้นเองผมก็ต้องแปลกใจที่เขาลุกขึ้นและลงบันไดสองสามขั้นที่ทอดจากเฉลียงลงสู่สวน ขณะที่เขาเดินลงไป หญิงสาวคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น เธอรีบร้อนเดินตรงเข้ามาหาเรา

ผมเพิ่งจะซึมซับความรู้สึกว่าเธอเป็นหญิงสาวที่สวยงามอย่างยิ่งตอนที่มีความสนใจดูดิ่งไปหาบัวโรจน์ ซึ่งเดินไม่ดูตาม้าตาเรือจนสะดุดรากไม้ล้มลงเสียงดัง ตอนนั้นเขาอยู่ข้างๆ หญิงสาว ผมกับเธोजึงช่วยกันพยุงเขาลุกขึ้นยืน เป็นธรรมดา

อยู่เองที่ผมจะมุ่งสนใจผู้เป็นสหาย แต่ก็ยังรับรู้ถึงเรื่อนผมสีเข้ม ใบหน้าออกจะ ซุกซน และดวงตาโตสีน้ำเงินเข้มของเธอ

“ขอภัยสักพันครั้งเถอะครับ” บัวโรตต์เอ่ยตะกุกตะกัก “มาดมัวเซลล์ คุณช่างใจดีเป็นที่สุด ผมเสียใจเหลือเกินครับ...โอ๊ย!...เท้าผมเจ็บจัง เปล่า เปล่า ไม่มีอะไรหรอกครับ แค่อ้อเท้าพลิกเท่านั้นเอง อีกเดี๋ยวเดียวก็หาย แต่ถ้าคุณ ช่วยผมได้นะ เฮสติงส์ คุณกับมาดมัวเซลล์ช่วยกัน ถ้าเธอจะเมตตาละก็ ผม อายจริงที่จะขอให้เธอช่วย”

ในไม่ช้าเราก็ช่วยกันพาบัวโรตต์ไปนั่งบนเก้าอี้ที่เคลือบโดยผมกับหญิงสาว พยุงคนละข้าง จากนั้นผมเสนอว่าจะไปตามหมอมมา แต่เพื่อนผมปฏิเสธเสียง เห็นขาด

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ผมบอกคุณแล้ว แค่อ้อเท้าพลิกเท่านั้นเอง ตอนนี้นะ เจ็บอยู่ แต่เดี๋ยวก็หาย” เขาทำหน้าเหยเก “เห็นมั๊ย ในเวลาแค่ไม่กี่นาทีผมก็คลี่ ลืมไปแล้ว มาดมัวเซลล์ครับ ผมขอขอบคุณสักพันครั้ง คุณช่างใจดีที่สุดเลย เชิญนั่งก่อนสิครับ”

หญิงสาวนั่งเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เธอว่า “แต่ฉันอยากให้คุณยอมให้หมอมมาดูอาการ หน่อยนะคะ”

“มาดมัวเซลล์ครับ ผมขอรับรองเลยว่ามันเล็กน้อยมาก! ด้วยความยินดี ที่ได้พบคุณ ความเจ็บปวดหายไปเรียบร้อยแล้วครับ”

หญิงสาวหัวเราะ

“ดีแล้วล่ะค่ะ”

“คือกเทลสักหน่อยมั๊ยครับ” ผมเสนอ “ได้เวลาพอดี”

“เอ่อ...” เธอลังเล “ขอบคุณมากค่ะ”

“มาร์ตินี่ะครับ”

“ค่ะ ได้โปรด...ตรายมาร์ตินี่ะค่ะ”

ผมผละออกมา พอกลับไปหลังจากสังเคราะห์ดีแล้ว ผมก็พบบัวโรตต์กับ หญิงสาวกำลังคุยกันอย่างออกรส

“ลองนึกดูสิ เฮสติงส์” เขาพูด “บ้านหลังนั้น...ตรงปลายแหลมนั้นนะ บ้านที่เราขึ้นชอบกันหนักหนา มันเป็นของมาดมัวเซลล์คนนี่”

“จริงหรือ” ผมพูดแม้จะนึกไม่ออกว่าเคยแสดงความชื่นชมไปตั้งแต่ ครั้งไหน อันที่จริงผมแทบไม่สังเกตเห็นบ้านหลังนั้นเลยด้วยซ้ำ “มันดูค่อนข้าง น่ากลัวแล้วก็น่าประทับใจอยู่นะครับที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวห่างไกลจากสิ่งใด ๆ อย่างนั้น”

“มันชื่อเอนด์เฮลส์ค่ะ” หญิงสาวบอก “ฉันรักบ้านนั้น แต่มันเป็นบ้านเก่าแก่ทรุดโทรม ใกล้เคียงเทมที่แล้วค่ะ”

“คุณเป็นสมาชิกคนสุดท้ายในตระกูลเก่าแก่สักตระกูลหรือครับ มาดมัวแซลล์”

“โอ! พวกเราไม่ใช่คนสลักสำคัญอะไรหรอกค่ะ แต่พวกบัคคิย์อยู่ที่นั่นสองหรือสามร้อยปีแล้ว พี่ชายฉันเสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน ฉันก็เลยเป็นสมาชิกคนสุดท้ายของตระกูลค่ะ”

“น่าเศร้านะคะ คุณอยู่ที่นั่นคนเดียวหรือครับ มาดมัวแซลล์”

“อ้อ! ฉันไม่ค่อยได้อยู่ที่นั่นหรอกค่ะ และตอนที่มาอยู่บ้าน ก็มักจะมีผู้คนไปๆ มาๆ ครีกรึ้นเสมอค่ะ”

“สมัยใหม่จิงนะคะครับ ผมเองกลับนึกภาพคุณอยู่ในเคหสถานลี้ลับมืดทึมมีคำสาปของตระกูลคอยตามหลอกหลอน”

“แหม วิเศษจิงเลย! คุณนี่ช่างมีจินตนาการที่บรรเจิดเสียจริง ไม่หรอกค่ะ ที่นั่นไม่มีผีสิง หรือถ้าจะมี ก็เป็นผีที่ใจดี ฉันรอดตายอย่างหวุดหวิดถึงสามครั้งในเวลาสามวันเลยนะคะ เพราะฉะนั้นชีวิตฉันต้องมีผีคุ้มแน่”

บัวโรจน์นั่งตัวตรงอย่างสนอกสนใจ

“รอดตายหรือครับ ฟังดูน่าสนใจเสียครับ มาดมัวแซลล์”

“อ้อ! มันไม่ได้น่าตื่นเต้นอะไรนักหรอกค่ะ แค่อุบัติเหตุเท่านั้นเอง” เธอสะบัดหน้าหนีเมื่อต่อตัวหนึ่งบินผ่าน “น่ารำคาญตัวต่อพวกนี้จิง รังของพวกมันต้องอยู่แถวนี้แน่”

“ผึ้งกับต่อ คุณไม่ชอบมันหรือครับ มาดมัวแซลล์ คุณเคยถูกมันต่อยเอาหรือ”

“เปล่าค่ะ ฉันเกลียดที่มันบินเฉียดหน้าเราไปนิดเดียวนะค่ะ”

“ผึ้งในหมวกผ้า^๑” บัวโรจน์ว่า “สำนวนภาษาอังกฤษของพวกคุณไงครับ”

ตอนนั้นเองคือกเทลก็มาถึง เราต่างชูแก้วขึ้นและกล่าวถ้อยคำไร้สาระที่พูดกันทั่วไป

“จริงๆ แล้วฉันมีกำหนดจะไปดื่มคือกเทลของโรงแรม” คุณบัคคิย์บอก “ฉันว่าเขาคงสงสัยกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน”

บัวโรจน์กระแอมและวางแก้วลง

“อา! เพื่อดื่มคือกเทลเข้มข้นอร่อยๆ สักแก้ว” เขาพิมพ์ “แต่ใน

^๑ The bee in the bonnet. สำนวนภาษาอังกฤษ หมายถึงความหมกมุ่น

อังกฤษที่เขาไม่ทำเครื่องดีมอย่างนั้นกัน ถึงกระนั้นในอังกฤษคุณก็มีธรรมเนียมที่น่าพอใจมากอยู่หลายอย่าง พวกสาว ๆ ที่สวมหมวกบ้างไม่สวมบ้าง ช่างน่ารัก...ช่างง่ายตายนัก...”

หญิงสาวจ้องเขา

“คุณหมายความว่ายังไงคะ ทำไมพวกเธอถึงไม่ควรทำอย่างนั้นคะ”

“คุณถามก็เพราะคุณยังสาว สาวเหลือเกิน มาดมัวแซลล์ แต่สำหรับผมแล้ว สิ่งที่คุณจะทำก็คือทรงผมสูง ๆ แข็ง ๆ...อย่างนั้น...กับหมวกที่มีเข็มหมุดติดไว้เยอะแยะ...ลา...ลา...ลา...เออร์ลา (ตรงนี้...ตรงนั้น...ตรงโน้น...แล้วก็ตรงนู่น)”

เขาทำไม้ทำมือจิ้มอากาศอย่างรุนแรงสี่ครั้ง

“แต่มันจะต้องไม่สบายหัวเป็นที่สุดเลย!”

“อา! ผมควรจะคิดอย่างนั้นนะ” บัวโรต์พูด ไม่มีหญิงผู้สละชีพเพื่อศาสนาคนใดจะพูดอย่างเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกได้มากกว่านั้นอีกแล้ว “เวลาลมพัดมา มันช่างวุ่นวายน่าปวดหัวไปหมด มันทำให้คุณเกิดอาการไม่เกรน”

คุณบัคเคิลย์ดึงหมวกสักหลาดปีกกว้างเรียบ ๆ ที่เธอสวมอยู่ออกมาและโยนมันลงข้างตัว

“แล้วตอนนี้เราก็กทำอย่างนี้” เธอหัวเราะ

“ซึ่งเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลและมีเสน่ห์มาก” บัวโรต์ว่าพร้อมกับโค้งเล็กน้อย

ผมมองดูเธอด้วยความสนใจ ผมสี่เข็มของเธอยุ่งเล็กน้อย ทำให้เธอดูเหมือนนางเอลฟ์ รูปร่างหน้าตาโดยรวมของเธอนั้นดูคล้ายนางเอลฟ์อยู่แล้ว ทั้งใบหน้าเล็กรูปดอกแพนซีมีชีวิตชีวา ดวงตาโคลี่น้ำเงินเข้ม และอะไรอย่างอื่นอีก...บางสิ่งบางอย่างที่ตามหลอนและประทับใจ มันคือท่าทางไม่มีหยิ่งต่อสิ่งใดหรือเปล่านะ ใต้ดวงตาเธอมีเงาสีคล้ำ

เฉลี่ยที่เรานั่งอยู่เป็นแห่งที่ไม่ค่อยมีใครใช้ ส่วนเฉลี่ยใหญ่ที่คนส่วนมากนั่งกันอยู่เลยหัวมุมไปนิดเดียว ตรงจุดที่หน้าผาลาดเอียงลงสู่ท้องทะเล

จากหัวมุมที่ว่าตอนนี้มีชายคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น เขาเป็นชายหน้าแดง ท่าทางจริงจังไร้กังวลแบบพวกกะลาสี

“ผมนึกไม่ออกจริงๆว่าแม่หนีหายไปไหน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ตั้งมาถึงตรงที่เรานั่งได้อย่างง่ายดาย “นิค...นิค”

คุณบัคเคิลย์ลุกขึ้น

“ฉันรู้ว่าพวกนั้นกำลังเริ่มเป็นท่วง เฮ้...จอร์จ...ฉันอยู่นี่”

“เฟร็ดดีกำลังง่วนอยู่นอยากดีมจะแยอยู่แล้ว มานี่เถอะ แม่หนู”

เขาเหลือบมองบัวโรต์ด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างเปิดเผย เพราะบัวโรต์คงต้องแตกต่างจากเพื่อนฝูงส่วนใหญ่ของนิคอย่างมากแน่ๆ

หญิงสาวรีบแนะนำให้รู้จัก

“นี่นาวาโท ซัลเลนเจอร์ค่ะ...เอ๋อ...”

แต่ผมต้องแปลกใจที่บัวโรต์ไม่ได้บอกชื่อเสียงเรียงนามที่เธอกำลังรออยู่ เขากลับลุกขึ้นยืน โคงอย่างมีพิธีตรงตึง และพิมพ์ว่า

“แห่งราชนาวิอังกฤษ ผมชื่นชมยกย่องราชนาวิอังกฤษมากที่สุดทีเดียวครับ”

คำพูดทำนองนี้มีใช้คำพูดที่คนอังกฤษพร้อมจะชื่นชมทันที นาวาโท ซัลเลนเจอร์หน้าแดง และนิค บัคเคิลย์ เข้าควบคุมสถานการณ์

“ไม่เอาหน้า จอร์จ อย่ามัวแต่จ้องตาค้างอย่างนั้นสิ ไปตามหาเฟริด์ดี้กับจิมกันเถอะ”

เธอยิ้มให้บัวโรต์

“ขอบคุณสำหรับค็อกเทลนะคะ ฉันหวังว่าข้อเท้าคุณจะไม่เป็นไร”

เธอพยักหน้าให้ผมขณะเลื่อนมือเข้าไปคล่องแขนนายทหารเรือ แล้วทั้งสองก็เดินลับมุมหายไป

“ถ้าอย่างนั้น นั่นก็คือเพื่อนคนหนึ่งของมาดามัวแซลล์” บัวโรต์พิมพ์พาดอย่างครุ่นคิด “หนึ่งในผู้คนที่ครีกรีนของเธอ แล้วเขาล่ะ เป็นยังไง ไทน์ลองแสดงความเห็นอย่างผู้เชี่ยวชาญของคุณมาหน้อยซี เฮสติงส์ เขาเป็นคนแบบที่คุณเรียกว่าคนดีหรือเปล่า”

ผมเงยบอยู่ครู่หนึ่ง เพื่อพยายามตัดสินใจว่าบัวโรต์คิดว่าผมควรจะเข้าใจคำว่า “คนดี” ว่าอย่างไรแน่ แล้วผมก็ตอบรับไปอย่างไม่แน่ใจ

“เขาคูใช้ได้นะ ใช่” ผมว่า “เท่าที่เราจะบอกได้จากการดูแค่เดินๆนะ”

“ผมยังสงสัยอยู่” บัวโรต์พูด

หญิงสาวทิ้งหมวกไว้ บัวโรต์ก้มลงไปหยิบมันขึ้นมาหมุนรอบนิ้วอย่างใจลอย

“เขามี *ตองแดรล* (ความรู้สึกรักใคร่) ต่อเธอหรือเปล่า คุณคิดว่ายังไง เฮสติงส์”

“บัวโรต์ที่รัก! ผมจะบอกได้ยังไงเล่า เอ้า...ส่งหมวกนั้นมาให้ผม คุณผู้หญิงจะต้องการมัน ผมจะเอาไปให้เธอเอง”

บัวโรต์ไม่สนใจคำขอของผม เขายังคงหมุนมันซ้ำๆรอบนิ้วต่อไป

“ปาร์ล้องกอร์ ซามามุส (ไม่เอาหน้า นั่นทำให้ผมขำนะ)”

“จริงๆนะ บัวโรต์!”

“ใช่แล้วเพื่อน ผมเริ่มแก่แล้วก็ทำตัวเหมือนเด็ก ๆ ใช่มั้ยล่ะ”

ประโยคนั้นช่างตรงกับที่ผมรู้สึกจนผมถึงกับจะไปเล็กน้อยที่ได้ยินคนเอ่ยเป็นคำพูดออกมา บิวโรต์หัวเราะที่ ๆ นิดหน่อย จากนั้นก็เอนตัวมาข้างหน้าและยกนิ้วแตะข้างจมูก

“แต่ไม่หรอก...ผมไม่ได้โง่งงเท่าที่คุณคิดหรอก! เราจะคืนหมวกนั้น...รับรองได้...แต่ไม่ใช่ตอนนี้! เราจะเอามันไปคืนที่บ้านเอนด์เฮาส์ เราจะได้มีโอกาสพบคุณนิกเจ้าเสน่ห์อีกยังไงล่ะ”

“บิวโรต์” ผมพูด “ผมเชื่อว่าคุณตกหลุมรักเข้าแล้วล่ะ”

“เธอเป็นผู้หญิงน่ารักไม่ใช่รี”

“อ้าว นี่คุณพูดเองนะ มาถามผมทำไม”

“ก็เพราะว่า อนิจจา! ผมไม่อาจตัดสินใจได้นะสิ สำหรับผมแล้ว ทุกวันนี้อะไรที่อ่อนเยาว์ก็สวยทั้งนั้นแหละ เซอเนส...เซอเนส (ความอ่อนเยาว์)...มันเป็นโคกนาฏกรรมของคนอายุอย่างผม แต่คุณ...ผมขอวิงวอนละ! เป็นเรื่องธรรมดาที่วิจารณ์คุณจะไม่ทันสมัย ในเมื่อคุณอยู่ในอาร์เจนตินาตั้งนานขนาดนั้น คุณชื่นชมรูปร่างของเมื่อห้าปีที่แล้ว แต่ถึงยังไงคุณก็สมัยใหม่กว่าผมแน่ เธอสวยน่ารัก...ใช่ไหม เธอมีเสน่ห์ดึงดูดคนทุกเพศใช่ไหม”

“เพศเดียวก็พอแล้ว บิวโรต์ ผมขอบอกว่าคำตอบเป็นไปในทางตอบรับอยู่มากที่สุดทีเดียว ทำไมคุณถึงสนใจสุขภาพสตรีผู้นี้มากขนาดนั้นะ”

“ผมสนใจรี”

“อ้าว...ก็ดูสิ่งที่คุณเพิ่งพูดออกมาสิ”

“คุณกำลังเข้าใจผิดแล้ว มงนามี ผมอาจสนใจคุณสุขภาพสตรีคนนี้ก็จริง แต่ผมสนใจหมวกของเธอมากกว่าเยอะเลยล่ะ”

ผมจ้องเขา แต่บิวโรต์มีท่าทางจริงจังเต็มที่

เขาพยักหน้าให้ผม

“ใช่แล้ว เฮสติงส์ หมวกใบนี้แหละ” เขายื่นมันมาทางผม “คุณเห็นเหตุผลที่ผมสนใจหรือเปล่า”

“มันเป็นหมวกที่สวยงามดี” ผมพูดอย่างงุนงง “แต่ก็เป็นหมวกธรรมดา ๆ ใบหนึ่ง พวกผู้หญิงใส่หมวกแบบนี้กันหมดไป”

“ไม่เหมือนใบนี้หรอก”

ผมมองดูหมวกอย่างละเอียดกว่าเดิม

“คุณเห็นอะไร เฮสติงส์”

“หมวกสักหลาดสีน้ำตาลอมเทาเรียบ ๆ ใบหนึ่ง แบบสวย...”

“ผมไม่ได้ขอให้คุณบรรยายหมวกใบนี้นะ เห็นได้ชัดว่าคุณไม่เห็น เกือบจะเหลือเชื่อเลย เฮสติงส์ผู้นำสงสารของผม ที่คุณแทบจะมองอะไรไม่เห็น เอาเสียเลย! มันทำให้ผมอัครจริยใจทุกครั้งไป! แต่ฟังนะ ตาโง่ที่รักของผม ไม่จำเป็นต้องใช้เซลล์สีเทาเลย แค่อากีพอแล้ว ดูสิ...ดูสิ...”

และแล้วในที่สุดผมก็เห็นสิ่งที่เขาพยายามดึงให้ผมสนใจ หมวกที่หมุนไปซ้ายๆบนนิ้วเขา และนิ้วนั้นก็สอดตะลुरुรูหนึ่งบนปีกหมวกอย่างเรียบร้อย เมื่อเขาเห็นว่าผมตระหนักในความหมายของเขาแล้ว บิวโรต์ก็ดึงนิ้วออกและยื่นหมวกมาทางผม มันเป็นรูเล็กๆที่เรียบเนียน ค่อนข้างกลม ผมนึกไม่ออกว่ามันมีไว้ทำไม ถ้าหากว่ามันมีวัตถุประสงค์อยู่บ้างละก็

“คุณสังเกตเห็นทางที่มادمัวแซลล์นิคผงะตอนที่ผึ้งบินผ่านมัย ผึ้งในหมวกผ้า...รูในหมวกใบนี้”

“แต่ผึ้งไม่มีทางเจาะรูอย่างนั้นได้หรอก”

“นั่นยังงៃเล่า เฮสติงส์! หัวโวดิแท้! มันทำไม่ได้ แต่ลูกกระสุนทำได้ มงแซร์!”

“ลูกกระสุนนั้นหรือ”

“เมล์อวี! ลูกกระสุนอย่างนี้ไง”

เขายื่นมือที่มีวัตถุเล็กๆชิ้นหนึ่งบนฝ่ามือออกมา

“กระสุนใช้แล้ว มงนามี มันคือสิ่งที่กระทบเฉลียงตอนที่เรากำลังคุยกันเมื่อสักครู่นี้เอง กระสุนที่ใช้แล้ว!”

“คุณหมายความว่า...”

“ผมหมายความว่า ถ้าเลื่อนไปแค่นิ้วเดียว รูนนั้นก็ไม่ใช่เจาะทะลุหมวกหรอก แต่จะเจาะทะลุหัวแทน ที่นี้คุณเห็นแล้วใช่ไหมผมถึงสนใจ เฮสติงส์ คุณพูดถูกแล้วเพื่อน ตอนที่บอกผมว่าอย่าใช้คำว่า ‘เป็นไปไม่ได้’ ไซ้ เราเป็นคนนี่นะ! อ่า! แต่เขาทำผิดมหันต์เลย เจ้าที่ฆาตกรคนนี้นี่นะ ตอนที่เขายิงเหยื่อห่างจากแอร์กูล บิวโรต์ ลีบกว่าทลา! ลำหรับเขาแล้ว มันเป็นลาโมแอสของซ์ (โอกาสที่พลาดไป) จริงๆ แต่ที่นี้คุณเห็นแล้วใช่ไหมผมถึงต้องไปที่บ้านเอนด์เฮาส์และติดต่อกับมادمัวแซลล์ รอดตายอย่างหวุดหวิดสามครั้งในเวลาสามวัน เธอพูดไว้อย่างนั้น เราต้องลงมือโดยเร็วแล้ว เฮสติงส์ อันตรายอยู่ใกล้มากเลยละ”

๒

บ้านเอนด์เฮาส์

“ปัวโรต์” ผมเอ๋อขึ้น “ผมกำลังใช้ความคิด”

“เป็นการออกกำลังที่น่าชื่นชมนะเพื่อน ทำต่อไปเถอะ”

เรากำลังนั่งเผชิญหน้ากันขณะรับประทานอาหารกลางวันทีละเล็กละน้อย ดินชุ่มหน้าต่าง

“กระสุนนัดนั้นมันต้องถูกยิงมาก่อนข้างใกล้เราทีเดียวนะ แต่เรากลับไม่ได้ยินเสียง”

“แล้วคุณคิดว่าในความสงบนิ่งเงียบ มีเพียงเสียงคลื่นซัดดังมา เราควรจะได้ยินอย่างนั้นหรือ”

“คือว่ามันแปลกนะ”

“ไม่ มันไม่แปลกหรอก เสียงบางอย่าง...เราจะชินกับมันอย่างรวดเร็ว จนแทบไม่สังเกตว่ามีเสียงนั้นดังอยู่ ตลอดเช้านี้ะเพื่อน พวกเรารีบวิ่งไปมา รับส่งคนในอ่าวไม่หยุด ตอนแรกคุณก็บ่น แต่ไม่นานคุณก็ไม่ได้ยินมันด้วยซ้ำ แต่ *มาฟว* คุณแทบจะยิงปืนกลและไม่ได้ยินเสียงมันเลยนะเวลาที่เรือพวกนั้น ลักล่าเล่นอยู่ในทะเลนะ”

“ใช่ จริงทีเดียว”

“อา! *วูลา*” ปัวโรต์พึมพำ “มาดแมว์แชลล์กับเพื่อนๆ ของเธอ ดูเหมือนพวกเธอมากินกลางวันกันที่นี่ และตั้งนั้นผมต้องคืนหมวกให้เธอ แต่ไม่ว่าจะยังไงเรื่องนี้ได้โดยลำพังตัวมันเองก็ร้ายแรงพอที่เราจะไปเยือนที่นั่น”

เขาหลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างว่องไว รีบเดินตัดข้ามห้อง และยื่นหมวกพร้อมกับโค้งให้ขณะที่คุณบักลีย์กับเพื่อนๆ กำลังนั่งลงที่โต๊ะ

ในกลุ่มประกอบด้วยสี่คน คือ นิค บักลีย์, นาไวโท ซัลเลนเจอร์ กับชายหญิงอีกอย่างละคน จากจุดที่เราั่ง เรามองเห็นคนกลุ่มนี้ได้ไม่ชัดเลย บางครั้ง

บางคราวเสียงหัวเราะของนายทหารเรือจะดังกังวานขึ้น ทำทางเขาดูเป็นคนง่าย ๆ อัจฉริยะดี และผมก็นึกชอบเขาเข้าแล้ว

เพื่อนผมเงยไปและดูใจลอยระหว่างรับประทานอาหาร เขาभिขนมั่งเป็นขึ้นเล็ก ๆ ทำท่าทางยุกยิกแปลก ๆ และจัดข้าวของทุกอย่างบนโต๊ะให้เรียบร้อย ผมพยายามชวนคุย แต่พอไม่ได้รับการตอบสนองก็เลิกไปในไม่ช้า

ปวีโรต์ยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะหลังจากรับประทานนึ่งแห้งหมดไปนานแล้ว อย่างไรก็ตาม ทันทีที่อีกคนออกจากห้อง เขาก็ลุกขึ้นยืนเช่นกัน คนกลุ่มนั้นกำลังเข้าไปนั่งกันที่โต๊ะตัวหนึ่งในห้องพักผ่อนตอนที่ปวีโรต์ก้าวฉับ ๆ เข้าไปหาด้วยท่าทางแบบทหาร และพูดกับนิกโดยตรง

“มาดมัวเซลล์ครับ ผมขอคุยอะไรกับคุณเล็กน้อยนะครับ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว ผมตระหนักถึงความรู้สึกของเธอได้ชัดเจนทีเดียว เธอกำลังกลัวว่าชาวต่างชาติตัวเล็กทำทางแปลก ๆ คนนี้จะสร้างความรำคาญ ผมอดเห็นใจเธอไม่ได้ ด้วยรู้ว่ามันจะต้องดูเป็นอย่างไรในสายตาของเธอ เธอขยับไปข้าง ๆ สองสามก้าวอย่างไม่เต็มใจนัก

แทบจะในทันที ผมเห็นสีหน้าประหลาดใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าเธอเมื่อได้ฟังถ้อยคำที่ปวีโรต์พูดออกมาด้วยเสียงต่ำ ๆ อย่างเร่งรีบ

ในระหว่างนั้นผมเองรู้สึกค่อนข้างอึดอัดกระดากกระเดื่อง ซัลเลนเจอร์ ซึ่งมีไหวพริบพร้อมอยู่เสมอยื่นมือเข้าช่วยด้วยการเสนอบุหรีให้ผม และตั้งข้อสังเกตเรื่องทั่ว ๆ ไปอะไรสักอย่างออกมา เราต่างประเมินกันและกันและค่อนข้างรู้สึกเห็นใจกัน ผมคาดว่าผมคงเป็นคนประเภทเดียวกับเขามากกว่าชายที่เขารับประทานอาหารกลางวันด้วย และตอนนี้ผมก็มีโอกาสได้สังเกตฝ่ายหลัง ซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างสูง มีเสน่ห์ ค่อนข้างเนียบ จมูกค่อนข้างอวบ และรูปร่างอย่างยิ่ง ทำทางเขาดูหึงและเฉื่อยเนือย นอกจากนั้นเขายังมีลักษณะกะล่อนที่ผมไม่ชอบใจเป็นพิเศษด้วย

จากนั้นผมมองดูฝ่ายหญิงบ้าง เธอ นั่งตัวตรงอยู่ตรงข้ามผมในเก้าอี้ตัวใหญ่ และเพิ่งถอดหมวกออก เธอเป็นผู้หญิงประเภทที่ไม่พบได้ทั่วไป...เหมือนแม่พระมาดอนนาที่ทำทางเหนียวหนำย คงจะบรรยายเธอได้ดีที่สุด เธอมีผมสีอ่อนมาก จนแทบไร้สี หวีเสกกลางตรงลงมาเหนือใบหู ก่อนจะรวบเป็นมวยที่ท้ายทอย ใบหน้าขาวซีดและผมจนเห็นกระดูก แต่กลับมีเสน่ห์อย่างประหลาด นัยน์ตาเป็นสีเทาอ่อนจาง ลูกตากกลมโต ทำทางปลิกตัวจากโลกอย่างน่าประหลาด ตอนนี้เธอกำลังจ้องผม แล้วจู่ ๆ ก็พูดขึ้น

“นั่งก่อนลึคะ จนกว่าเพื่อนคุณจะจบธุระกับนิก”

เสียงเธอฟังดูตื้อๆ เนิบช้า และไม่เป็นธรรมชาติ แต่ก็มีเสน่ห์อย่างประหลาด เป็นเสียงที่ไพเราะดั่งกังวาน ผมคิดว่าเธอทำให้ผมรู้สึกว่าเธอเป็นบุคคลที่เหน็ดเหนื่อยที่สุดเท่าที่ผมเคยพบมา เหน็ดเหนื่อยใจ ไม่ใช่ทางกาย ราวกับเธอพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนั้นว่างเปล่าไร้ค่า

“คุณบัคเลีย่ใจดีเหลือเกินที่ช่วยเพื่อนผมตอนที่เขาขอทำบิวดเมื่อเช้านี้” ผมชี้แจงขณะทำตามข้อเสนอของเธอ

“นิคก็บอกอย่างนั้นล่ะ” ดวงตาของเธอพินิจพิจารณาผม แต่ยังคงด้วยท่าที่เหินห่าง “ตอนนี้ขอทำเขาไม่เป็นไรแล้วใช่ไหมคะ”

ผมรู้สึกตัวว่าหน้าแดง

“แค่เคล็ดชั่วเวลาไม่นานเท่านั้นครับ” ผมอธิบาย

“อ้อ! ดีค่ะ ฉันดีใจที่ได้ยินว่านิคไม่ได้ถูกรื่องทั้งหมดขึ้นมา เธอเป็นจอมโกหกตัวน้อยๆ ที่สวรรค์ส่งมาเท่าที่เคยมีอยู่ที่เดียว น่าฟังมาก...มันเป็นพรสวรรค์เลยละ”

ผมแทบไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ท่าทางกระอักกระอ่วนของผมจะทำให้เธอขำ

“เธอเป็นเพื่อนเก่าแก่ที่สุดคนหนึ่งของฉันล่ะ” เธอบอก “และฉันชอบคิดเสมอว่าความภาคภูมิใจข้างเป็นคุณธรรมที่แสนน่าเบื่อ ว่ามั๊ยคะ ส่วนใหญ่พวกสกอตจะเป็นคนแบบนั้น เหมือนนิสัยมัธยัสถ์แล้วก็การดำเนินงานในวันอาทิตย์ แต่ฉันนะเป็นจอมโกหกเลยใช้มั๊ยจิม ก็ไอ้เรื่องที่คุณพูดเป็นตุเป็นตะเกี่ยวกับเบรกรถยนต์นั่นไง และจิมก็บอกว่ามันไม่มีอะไรผิดปกติเลย”

ชายรูปหล่อพูดด้วยเสียงทุ้มนุ่ม

“ผมพอรู้เรื่องรถยนต์อยู่บ้างนะ”

เขาหันศีรษะไปเล็กน้อย ทางด้านนอกท่ามกลางรถยนต์คันอื่นๆ คือรถสีแดงคันยาวคันหนึ่งที่ดูจะยาวและแดงกว่ารถคันใดจะเป็นได้ และมีหลังคายาวเป็นโลหะขัดเงาแวบ เป็นสุดยอดรถยนต์จริงๆ!

“นั่นรถของคุณหรือครับ” จู่ๆ ผมก็ถามโพล่งออกไป

เขาพยักหน้า

“ครับ”

ผมร่ำๆ จะพูดอะไรไว้สติออกไปว่า “แน่อยู่แล้ว!”

ก็พอดีปั๊วโรตกลับมาสวมทับกับเราในตอนนั้นพอดี เขาจับแขนผม รีบโค้งเร็วๆ ให้คนกลุ่มนั้น ก่อนจะดึงผมเดินจากมาอย่างรวดเร็ว

“รีบรื้อยแล้วเพื่อน เราจะไปเยี่ยมมาดามัวแซลล์ที่บ้านเอนด์เฮาส์

ตอนหกโมงครึ่ง เธอจะกลับจากขับรถแล้วในตอนนั้น ใช่ ใช่ แน่แน่นอนว่าเธอจะต้องกลับมาแล้ว...โดยปลอดภัย”

หน้าของเขาดูวิตกและน้ำเสียงกังวล

“คุณพูดอะไรกับเธอหรือ”

“ผมขออนุญาตเข้าพบพูดคุยกับเธอ...โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เธอไม่ค่อยเต็มใจเท่าไรหรอก...แน่นอนอยู่แล้ว เธอคิดว่า...ผมมองเห็นความคิดนั้นวิ่งผ่านสมองเธอเลยละ ‘เขาเป็นใครกันนะ...ผู้ชายตัวเล็กคนนี้เป็นคนไม่เอาไหน เศรษฐีใหม่ หรือว่าผู้กำกับหนัง’ ถ้าปฏิเสธได้ เธอก็คงทำไปแล้ว แต่มันยาก โดนถามแบบนี้โดยไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัวก็เลยยอมได้ง่ายกว่า เธอบอกว่าจะกลับมาภายในหกโมงครึ่ง ซาอีย์เยส์! (นั่นยังงั้นละ!)”

ผมบอกว่าถ้าอย่างนั้นก็คงจะดี แต่คำพูดของผมได้รับการตอบสนองอย่างไม่ใส่ใจนัก บิวโรต์มีท่าทางกระวนกระวายอยู่ไม่สุขเหมือนเสียดิจัน เขาเดินวนไปมาในห้องนั่งเล่นของเราตลอดบ่าย พลังพิมพ์อะไรกับตัวเองและจัดข้าวของเครื่องตกแต่งในห้องเข้าไปเข้ามาไม่รู้จบ พอผมพูดกับเขา เขาก็ได้แต่โบกมือและส่ายศีรษะ

ในที่สุดเราก็ออกจากโรงแรมตอนยังไม่ทันจะหกโมงดี

“มันดูเหลือเชื่ออะ” ผมพูดขึ้นขณะที่เราเดินลงบันไดเฉลียง “ที่จะพยายามยิงใครก็ตามในสวนของโรงแรม มีแต่คนบ้าเท่านั้นแหละที่จะทำเรื่องอย่างนี้”

“ผมไม่เห็นด้วยกับคุณนะ ถ้ามีเงื่อนไขอย่างหนึ่ง มันค่อนข้างเป็นการกระทำที่ปลอดภัยพอสมควรทีเดียว ข้อแรกคือในสวนไม่มีคน คนที่มาพักตามโรงแรมก็เหมือนฝูงแกะนั่นแหละ เป็นธรรมเนียมที่จะไปนั่งกันบนเฉลียงที่มองออกไปเห็นอ่าว เอท์เบีย็ง ดังนั้นทุกคนก็แหกกันไปนั่งบนเฉลียง เพียงแต่ผมซึ่งชอบทำอะไรไม่เหมือนใครเลือกนั่งตรงมุมที่มองออกไปเห็นสวน และถึงอย่างนั้นผมก็ไม่เห็นอะไรเลย มีที่ให้หลบซ่อนมากมาย คุณคงสังเกตเห็น ทั้งต้นไม้ใหญ่ ดงต้นปาล์ม พุ่มไม้ที่กำลังออกดอก ไม่ว่าใครก็สามารถซ่อนตัวได้อย่างสบายและไม่เป็นที่สังเกตในขณะที่ยิงให้มادمัวเซลล์เดินทางมาทางนี้ แล้วเธอก็จะต้องมาทางนี้ด้วย การมาทางถนนจากบ้านเอนด์เฮาส์จะไกลกว่าเยอะ มادمัว-เซลล์นี่ค บัคเลีย น่ะ เธอเป็นคนประเภทชอบมาสายก็เลยใช้ทางลัด!”

“ถึงอย่างนั้นก็ตาม ความเสี่ยงมันมหาศาลเลยนะ อาจมีคนเห็นเขาเข้าแล้วก็ไม่มีทางทำให้การยิงดูเหมือนเป็นอุบัติเหตุได้ด้วย”

“ใช่...ไม่เหมือนกับเป็นอุบัติเหตุ”

“คุณหมายความว่ายังไง”

“ไม่มีอะไร แต่คิดอะไรนิดหน่อยขึ้นมาละ ผมอาจจะไม่มีหรือไม่มีเหตุผลรองรับก็ได้ ทั้งเรื่องนั้นไว้ก่อนสักครูเถอะ มีประเด็นที่ผมเพิ่งพูดไปเมื่อก็...เรื่องไซ ที่จำเป็น”
“ซึ่งก็คือ”

“คุณต้องบอกผมได้แน่นอนลิ เฮสติงส์”

“ผมคงไม่ยอมเป็นต้นเหตุทำให้คุณอดพอใจที่ตัวเองฉลาดหรอกนะ!”

“แหม! กระแนะกระแหง! ประชดประชันนะ! เอาละ สิ่งที่ถูกคิดขึ้นมาให้เห็นคืออย่างนี้ แรงจูงใจไม่สามารถเห็นได้ชัด ถ้ามันเห็นได้ชัด ที่นี้ความเลื่องก็จะมากเกินไปจนกว่าจะยอมเลื่องอย่างแท้จริง! ผู้คนจะพูดกันว่า ‘ฉันสงสัยจ้วงว่ามันเป็นคนนั้นคนนั้นหรือเปล่า คนนั้นคนนั้นอยู่ที่ไหนตอนที่ยิง’ ไม่ละ ฆาตกร...ผมควรจะเรียกว่าที่ฆาตกรนี่นะ...ไม่มีทางเป็นคนที่เห็นได้ชัดได้ และนั่นก็คือเหตุผลที่ทำให้ผมกลัวง๊องเฮสติงส์! ไซแล้ว นาที่นี้ผมกำลังกลัว ผมปลอบใจตัวเองว่า ‘พวกเธอมีกันสี่คน จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้หรอกเวลาที่พวกเธออยู่ด้วยกันทั้งหมด ไม่งั้นก็บ้าแล้ว!’ และตลอดเวลาผมก็ยังกลัวอยู่นั่นเอง ‘อุบัติเหตุ’พวกนั้นนะ ผมอยากฟังเรื่องทั้งหมดนั่น!”

จู่ๆ เขาก็หันกลับไป

“ยังมีเวลาอยู่ เราจะไปอีกทางโดยไปทางถนนนะ ส่วนนี้ไม่มีอะไรจะบอกเราหรอก ไปสำรวจจุดเส้นทางปกติสู่บ้านเอนด์เฮาส์กัน”

เส้นทางของเราทอดออกจากประตูด้านหน้าของโรงแรม แล้วขึ้นเนินชันทางขวามือ ที่ยอดเนินมีถนนเล็กๆ ติดป้ายไว้บนกำแพงว่า **“ไปบ้านเอนด์เฮาส์เท่านั้น”**

เราเดินไปตามถนนสายนั้น หลังจากผ่านไปไม่กี่ร้อยหลา ถนนก็หักเลี้ยวอย่างกะทันหัน และสิ้นสุดลงประตูทางเข้าเก่าโทรมซึ่งถ้าทาสีก็คงจะดูดีขึ้น

ด้านในประตู ทางขวามือ มีกระท่อมหลังหนึ่ง กระท่อมนี้ขัดแย้งอย่างน่าชมนับกับประตูทางเข้าและสภาพของถนนในบ้านที่มีหญ้าขึ้นรก สวนเล็กๆ รอบกระท่อมสะอาดเรียบร้อยไร้ที่ติ กรอบหน้าต่างเพิงทาสีใหม่เมื่อไม่นานมานี้ และมีม่านสีสดใสสะอาดตาอยู่ที่หน้าต่างด้วย

ชายคนหนึ่งก้มอยู่เหนือแปลงดอกไม้ในเล็อนอกแบบมีเข็มขัด เขายึดตัวยืนตรงเมื่อประตูส่งเสียงเอี๊ยดและหันมามองดูเรา เขาอยู่ในวัยราวหกสิบ สูงหกฟุตเป็นอย่างน้อย รูปร่างแข็งแรง ใบหน้ากว้างแดดลม ศีรษะล้านแทบสนิท ดวงตาสีน้ำเงินสดใสเป็นประกาย ท่าทางเขาดูเป็นมิตรทีเดียว

“สวัสดีตอนบ่ายครับ” เขาเอ่ยทักขณะที่เราเดินผ่าน

ผมทักตอบ และขณะที่เราเดินไปตามถนนทางเข้าบ้าน ผมก็รู้สึกได้ว่าทาสีน้ำเงินคู่นั้นพินิจพิจารณาแผ่นหลังของเราด้วยความสงสัย

“ผมอยากรู้จัก” บิวโรต์เอ่ยขึ้นอย่างครุ่นคิด
เขาพูดค้างไว้แค่นั้นโดยไม่ยอมอธิบายว่าอยากรู้จักอะไร

ตัวบ้านเองมีขนาดใหญ่และดูค่อนข้างน่าหดหู่ มีหมู่มิ่ใหญ่ขึ้นบัง กิ่งก้าน
ทอดยาวตะแคงหลังคา เห็นได้ชัดว่าอยู่ในสภาพต้องการการซ่อมแซมอย่างยิ่ง
บิวโรต์กวาดตามองบ้านด้วยสายตาประเมินก่อนจะสิ้นกระดิ่ง ซึ่งเป็นกระดิ่ง
แบบโบราณที่ต้องอาศัยแรงดึงมหาศาลจึงจะเกิดเสียง และเมื่อเริ่มดังแล้วก็ดัง
สะท้อนอย่างเร้าสรั้อยไปเรื่อย ๆ

หญิงกลางคนผู้หนึ่งมาเปิดประตู “หญิงท่าทางเรียบร้อยในชุดดำ” ผม
รู้สึกว่าคุณจะบรรยายเธอเช่นนั้น เธอมีท่าทางน่านับถืออย่างยิ่ง ค่อนข้างเร้า
และไม่สนใจใยดีอะไรโดยสิ้นเชิง

เธอบอกว่าคุณบัคคลีย์ยังไม่กลับมา บิวโรต์อธิบายว่าเรามีนัดกับหญิงสาว
เขาพบความยากลำบากเล็กน้อยในการพูดเข้าประเด็น เพราะเธอเป็นคนประเภท
ที่มักกระแวงคนต่างชาติไว้ก่อน อันที่จริงผมต้องขอชมตัวเองด้วยที่รูปลักษณ์
ของผม นั้นเองที่ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไป เราได้รับอนุญาตให้เข้าไปในห้องรับแขก
เพื่อรอคุณบัคคลีย์กลับมา

ในห้องนี้ไม่มีบรรยากาศเร้าสรั้อยแต่อย่างใด ห้องหันหน้าสู่ทะเลและ
ได้รับแสงอาทิตย์เต็มที่ มันทูมูโรรมและเผยให้เห็นสิ่งตกแต่งหลากหลายสไตล์
ที่ขัดแย้งกัน...ทั้งแบบสมัยใหม่จรรยาคุณที่ทับซ้อนกับแบบวิกตอเรียนอันซึ่ง
ผ้าม่านเป็นผ้ายกดอกสีซีดจาง แต่ผ้าคลุมโต๊ะเป็นของใหม่สีสดใส หมอนอิงลาย
จุดขนาดบาตา บนผนังแขวนรูปคนในครอบครัว ผมคิดว่าบางคนหน้าตาดีมาก
ทีเดียว มีเครื่องเล่นแผ่นเสียงกับแผ่นเสียงวางระเกะระกะ มีวิทยุแบบพกพา
อยู่เครื่องหนึ่ง แทบไม่มีหนังสือเลย กับมีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเปิดค้างอยู่
ตรงปลายโซฟา บิวโรต์หยิบมันขึ้นมาแล้ววางลงพร้อมกับทำหน้าแบ่ มันคือ
หนังสือพิมพ์ *วีคลี่เฮอรัลด์แอนด์ไตรีกทอรี* ของเซนต์ลู อะไรบางอย่างบังคับให้
เขาหยิบมันขึ้นมาเป็นครั้งที่สอง เขากำลังกวาดตาดูคอลัมน์หนึ่งตอนที่ประตู
เปิดออกและนิค บัคคลีย์ เดินเข้ามาในห้อง

“เอาน้ำแข็งมา เอลเลน” เธอร้องบอกข้ามไหล่ไป จากนั้นก็หันมาพูด
กับเรา

“เอลละคะ ฉันอยู่นี่แล้ว ฉันสลดคนอื่น ๆ ทั่วไปหมด อยากจะตายอยู่
แล้วนะเนี่ย ฉันเป็นนางเอกที่หายตัวไปนานซึ่งกำลังเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งในหนัง
เสียงหรือไง ทำทางคุณจริงจังมากเลยนะ” เธอพูดกับบิวโรต์ “จนฉันรู้สึกว่ามัน
ไม่มีทางเป็นเรื่องอื่นไปได้ ยืนข้อเสนองาม ๆ ให้ฉันด้วยนะ”

“อนิจจา! มาดมัวเซลล์...” ปัวโรต์เริ่ม

“อย่าบอกว่าเป็นเรื่องตรงข้ามนะคะ” เธอขอร้องเขา “อย่าบอกนะว่าคุณเป็นนักวาดภาพขนาดใหญ่และอยากให้ฉันซื้อสักชิ้น แต่ไม่หรอกนะ คุณไว้หนวดอย่างนั้นและพักที่มาเจสติก ซึ่งอาหารแย่มากที่สุดและราคาสูงที่สุดในอังกฤษ...ไม่ละมันเป็นไปได้หรอก”

หญิงที่เปิดประตูให้เราเดินเข้ามาในห้องพร้อมกับน้ำแข็งและถาดวางขวดเครื่องดื่ม นิคผลมก็อกเทลอย่างคล่องแคล่วขณะที่ปากก็ยังพูด ผมคิดว่าในที่สุดความเย็บของปัวโรต์ (ซึ่งไม่สมกับเป็นเขาเอาเสียเลย) ก็ทำให้เธอรู้สึกเธอหยุดค้างขณะกำลังรินเครื่องดื่มใส่แก้วและพูดเสียงหัววน

“คุณไม่เป็นอะไรนะคะ”

“นั่นแหละคือสิ่งที่ผมอยากให้เป็น...ไม่เป็นอะไรนะครับ มาดมัวเซลล์” เขารับค็อกเทลจากมือเธอ “แต่สุขภาพอันดีของคุณครับ มาดมัวเซลล์...แต่สุขภาพอันดีต่อไปของคุณ”

หญิงสาวไม่ใช่คนโง่ ความหมายที่แฝงในน้ำเสียงของเขาไม่รอดพ้นการสังเกตของเธอไปได้

“มี...มีเรื่องอะไรหรือคะ”

“ครับ มาดมัวเซลล์ นี่...”

เขายื่นมือที่มีลูกกระสุนนัดนั้นบนฝ่ามือออกไปหาเธอ หญิงสาวหยิบมันขึ้นมา คิ้วขมวดมุ่นด้วยความฉงน

“คุณรู้ไหมว่านี่คืออะไร”

“ฉันรู้แน่นอนคะ ลูกกระสุนingle”

“ใช่เลยครับ มาดมัวเซลล์ ไอ้ที่บินผ่านหน้าคุณไปเมื่อเช้านี้ไม่ใช่ตัวต่อหรือครับ มันคือลูกกระสุนนี่”

“คุณหมายความว่า...มีคนร้ายโง่ๆบางคนยิงปืนในสวนของโรงแรมหรือคะ”

“ดูท่าจะเป็นอย่างนั้น”

“แหม ให้ตายสิ” นิคพูดตรงไปตรงมา “ชีวิตฉันนี่ดูเหมือนจะมีเทพคอยพิทักษ์นะ นี่ครั้งที่สี่ละ”

“ครับ” ปัวโรต์ว่า “นั่นคือครั้งที่สี่ ผมอยากฟังเกี่ยวกับ...อุบัติเหตุอีกสามครั้งครับ มาดมัวเซลล์”

เธอจ้องหน้าเขา

“ผมอยากให้เห็นใจมากขึ้นๆนะครับ มาดมัวเซลล์ ว่ามันเป็น...อุบัติเหตุ”

“อ้าว แน่หนอนอยู่แล้ว! มันจะเป็นอะไรอื่นไปได้คะ”

“มาดมัวเซลล์ ผมขอให้คุณทำใจเตรียมรับมือเรื่องไม่คาดฝันอย่างยิ่งไว้ นะครับ ถ้ามีคนพยายามจะเอาชีวิตคุณล่ะ”

การตอบสนองทั้งหมดของนิคต่อคำพูดนี้คือระเบิดหัวเราะออกมาเท่านั้น ความคิดนี้ดูจะทำให้เธอขบขันอย่างยิ่ง

“ช่างเป็นความคิดที่มหัศจรรย์เหลือเกิน! นี่คุณขา คุณคิดว่าใครจะ พยายามเอาชีวิตฉันกันคะ ฉันไม่ใช่ทายาทสาวสวยที่พอตายลงจะมีคนได้มรดก เป็นล้านๆ ฉันละอยากให้ใครสักคน พยายามฆ่าฉันจัง นั่นคงจะ ตื่นเต้นน่าดู แต่ฉันกลัวว่าจะไม่มีหวังหรอก!”

“มาดมัวเซลล์ คุณจะเล่าเรื่องอุบัติเหตุพวกนั้นให้ผมฟังได้ไหมครับ”

“ได้สิคะ แต่มันไม่มีอะไรเลยนะคะ แค่อึ้งๆ เท่านั้นเอง มีภาพพจน์ๆ ภาพหนึ่งแขวนอยู่เหนือเตียงของฉัน มันหล่นลงมาตอนกลางคืน ช่างบังเอิญแท้ๆ ที่ฉันเผชิญได้ยินเสียงลมพัดประตูดังปังๆ ที่ไหนสักแห่งในบ้าน ก็เลยลงไปหา และปิดม่านเสีย ก็เลยรอดไปได้ ไม่งั้นรูปคงหล่นพาดหัวฉันยุบแน่ นั่นคือครั้งที่หนึ่ง”

บิวโรต์ไม่ยิ้ม

“เล่าต่อสิครับ มาดมัวเซลล์ ผ่านไปที่ครั้งที่สองเลยครับ”

“อ้อ นั่นยังไม่มီးอะไรเข้าไปใหญ่เลยคะ คือมีทางที่โตลงหน้าผาไปที่ทะเล ฉันชอบลงไปทางนั้นเพื่อไปอาบน้ำ มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งที่เราผลักให้หลุดจากที่ได้ ที่นั่นมันก็เกิดหลุดออกได้ยังไงไม่รู้ และร่วงลงมาเสียงดังเขียว เขียวผ่านฉันไปแค่นิดเดียวเอง ส่วนครั้งที่สามก่อนข้างต่างออกไปคะ มีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับ เบรกของรถ ฉันไม่รู้หรอกว่าอะไร คนที่อยู่เขาอธิบาย แต่ฉันไม่เข้าใจ ทีนี้ถ้าฉัน ขับผ่านประตูรั้วลงเนินไป มันก็จะเบรกไม่อยู่ แล้วฉันก็คงขับชนศาลาว่าการ ของเมืองพังยับเยิน ตัวศาลาว่าการอาจเสียหายนิดหน่อย ส่วนฉันน่าจะตายแน่ แต่ ฉันติดนิสัยชอบลืมนั่งเข็มขัดนิรภัยซะแล้ว ฉันก็เลยลี้ภัยรอดกลับแล้วแค่ชนเข้ากับ รั้วล่อเรลเท่านั้น”

“และคุณบอกไม่ได้ใช่ไหมครับว่าปัญหาคืออะไร”

“คุณไปถามพวกที่อุ่มมอตต์การาจได้เลยคะ พวกเขารู้แน่ เป็นอะไรบางอย่าง ง่ายๆ แล้วก็อุปการณณ์สักอย่างที่ถูกขั่นออกนอกน่ะคะ ฉันว่านะ ฉันสงสัยว่าลูกชาย ของเอลเลน (คนสนิทของฉันที่เปิดประตูรับพวกคุณมีลูกชายเล็กๆ คนหนึ่งคะ) ไปยุ่งกับมันหรือเปล่า พวกเด็กผู้ชายชอบวุ่นวายกับรถยนต์จริงๆ เลยนะคะ แน่นนอนว่าเอลเลนสาบานว่าแกไม่เคยเข้าไปใกล้รถเลย ฉันคิดว่าบางสิ่งบางอย่าง คงต้องหลวมหลุดออกมาแน่ แม้มอตต์จะพูดยังไงก็ตามเถอะ”

“โรงรถของคุณอยู่ตรงไหนครับ มาดมัวเซลล์”

“ที่อีกด้านของตัวบ้านค่ะ”

“มันล็อกไว้เสมอหรือเปล่าครับ”

ดวงตาของนิคเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ

“โอ! เปล่าค่ะ ไม่ได้ล็อกอยู่แล้ว”

“ไม่ว่าใครก็อาจเข้าไปยุ่งกับรถโดยไม่มีคนเห็นใช่ไหมครับ”

“เอ่อ...ค่ะ...ฉันคิดว่าอย่างนั้น แต่มันช่างเหลวไหลสิ้นดี”

“ไม่เลยครับ มาดมัวเซลล์ มันไม่ได้เหลวไหล คุณไม่เข้าใจ คุณกำลังอยู่ในอันตราย อันตรายร้ายแรงด้วย ผมขอบอก ผมนี่แหละ! คุณไม่รู้ว่าคุณเป็นใครใช้มั้ยเนี่ย”

“ค่ะ” นิคพูดเสียงปนหอบ

“ผมชื่อแอร์กูล บัวร์โตรี”

“โอ!” นิคพูดด้วยน้ำเสียงค่อนข้างราบเรียบ “โอ ค่ะ”

“คุณรู้จักชื่อผมใช้มั้ย”

“อ้อ ค่ะ”

เธอขยับตัวอย่างอึดอัด แกว่งตามล่ำปรากฏขึ้นในดวงตา บัวร์โตรีสังเกตดูเธออย่างตั้งใจ

“ท่าทางคุณไม่สบายใจ ผมเดาว่านั่นหมายความว่า คุณไม่ได้อ่านหนังสือของผมใช้มั้ย”

“เอ่อ เปล่าค่ะ คือไม่ทุกเล่มนะ แต่ฉันรู้จักชื่อนี้แน่นอน”

“มาดมัวเซลล์ คุณเป็นจอมโกหกตัวน้อยๆที่แสนสุภาพนะ” (ผมสะดุ้งนึกถึงถ้อยคำที่พูด ณ โรงแรมมาเจสติคหลังอาหารกลางวันวันนั้น) “ผมลืมไปที่คุณยังเด็กอยู่เลย คุณคงไม่เคยได้ยินหรอก ชื่อเสียงนะมันผ่านไปรวดเร็วจะตาย เพื่อนผมคนนี้เขาจะบอกคุณได้”

นิคมองดูผม ผมกระแอม รู้สึกกระดากอยู่บ้าง

“เมอซิเยอร์บัวร์โตรีเป็น...เอ่อ...เคยเป็น...นักสืบผู้ยิ่งใหญ่” ผมอธิบาย

“อา! เพื่อนรัก” บัวร์โตรีร้อง “นั่นคือทั้งหมดที่คุณสรรหามาพูดได้จันรี เมสต์ดีส์ดิงซ์! (แต่พูดอย่างนี้สิ!) พูดกับมาดมัวเซลล์สิว่าผมเป็นนักสืบที่ไม่มีใครเหมือน ไร้เทียมทาน นักสืบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา!”

“นั่นไม่จำเป็นแล้วละตอนนี้” ผมพูดเสียงเย็นชา “คุณบอกเธอเองแล้วนี่”

“อา ใช่ แต่มันดีกว่าถ้าสามารถรักษาอาการถ่อมตัวไว้ได้ คนเราไม่ควรร้องเพลงสรรเสริญตัวเองนี่นะ”

“คนเราไม่ควรเลี้ยงสุนัขแล้วก็ต้องเท่าเสียเองด้วย” นิคเห็นพ้องด้วย ท่าทางแสสร้งทำเป็นเห็นใจ “ว่าแต่ใครเป็นสุนัขคะ ฉันเดาว่าคุณหมอวัตสันละสิ”

“ผมชื่อเฮสติงส์ครับ” ผมพูดเสียงเย็นชา

“ยุทธการแห่ง...๑๐๖๖” นิคพูด “ใครว่าฉันไม่มีการศึกษาคะ เอาละคะ เรื่องทั้งหมดนี้มันน่าอัศจรรย์เกินไป เกินไปจริง ๆ คุณคิดว่ามีใครอยากกำจัดฉันทั้งจริง ๆ หรือคะ มันคงตื่นเต้นเร้าใจน่าดู แต่แน่ละ เรื่องพรรคนั้นไม่เกิดขึ้นจริงหรอก มีแต่ในนิยายเท่านั้นแหละ ฉันคาดว่าเมอซีเยอร์บัวโรต์ก็คงเหมือน คัลยแพทย์ที่คิดหาเรื่องผ่าตัดขึ้นมาเอง หรือไม่ก็หมอที่เจอโรคอะไรไม่รู้สักโรค แล้วก็อยากให้ทุกคนป่วยเป็นโรคนั้นหมด”

“ซาเครตอนแนร์! (ให้ตายเถอะ!)” บัวโรต์คำรามลั่น “นี่คุณพูดจริงหรือ หมุ่สาวอย่างพวกคุณทุกวันนี้ จะไม่มีเรื่องอะไรทำให้คุณรู้สึกจริงจังขึ้นมาได้เลยหรือ มันคงไม่ใช่เรื่องตลกนะ มาดมัวแซลล์ ถ้าคุณนอนเป็นศพสวยงาม อยู่ในสวนของโรงแรมโดยมีรูเล็ก ๆ ทะลุศีรษะแทนที่จะเป็นหมวก คุณคงหัวเราะไม่ออกแน่ ใช่ไหม”

“มีคนได้ยินเสียงหัวเราะแปลก ๆ เหมือนมาจากโลกอื่นใน การเข้าทรง นะ” นิคพูด “แต่พูดจริง ๆ นะคะ เมอซีเยอร์บัวโรต์...คุณใจดีมีเมตตาดีมากเลยคะ แต่เรื่องทั้งหมดนี้ ต้อง เป็นอุบัติเหตุแน่นอนคะ”

“คุณนี่ดูเหมือนซาตานเลยนะ”

“ฉันได้ชื่อนี้มาก็จากเรื่องนั้นแหละ ผู้คนเชื่อกันมากว่าปู่ฉันชายวิญญูณาให้ซาตาน ใคร ๆ แถวนี่เรียกท่านว่านิคเฒ่า ท่านเป็นตาแก่จอมโหดทีเดียว แต่ก็ตลกมากด้วย ฉันบูชาท่าน ไปไหนมาไหนกับท่านตลอด ก็เลยมีคนเรียกราวว่านิคเฒ่ากับนิคสาว ชื่อจริงฉันคือแม็กดาลาค่ะ”

“เป็นชื่อที่ไม่ค่อยเจอนะครับ”

“คะ เป็นชื่อประจำตระกูลนะ เคยมีคนชื่อแม็กดาลาหลายคนในตระกูลบัคเคิลีย์ ตรงนั้นก็มีอยู่คนหนึ่ง”

เธอพยักหน้าไปที่ภาพหนึ่งบนผนัง

“อาห์!” บัวโรต์ร้อง แล้วมองดูภาพเหมือนที่แขวนอยู่เหนือหิ้งเตาผิง ก่อนจะพูดว่า

“นั่นปู่ของคุณใช่มั๊ยครับ มาดมัวแซลล์”

“ใช่คะ เป็นภาพที่ดึงดูดสายตาดีมากเลย จริงมั๊ยคะ จิม ลาซาร์ธ เคยเสนอขอซื้อ แต่ฉันไม่ยอมขายหรอก ฉันรักนิคเฒ่าคะ”

“อาห์!” บัวโรต์เสียบไปราวนาทีหนึ่ง จากนั้นก็พูดเสียงจริงจังยิ่ง

“เรอเวอหงส์อาโนล์มุตงส์ (เรากลับไปคุยเรื่องเดิมต่อเถอะ) ฟังนะครับ มาดามัวแซลล์ ผมขอวิงวอนให้คุณจริงจัง คุณอยู่ในอันตราย วันนี้ใครบางคน ยิงใส่คุณด้วยปืนมาเซอร์...”

“ปืนมาเซอร์หรือคะ...”

เธอตกใจไปชั่วครู่

“ครับ ทำไมรี คุณรู้จักใครที่มีปืนมาเซอร์หรือครับ”

เธอยิ้ม

“ฉันเองมีกระบอกหนึ่งค่ะ”

“คุณมีงั้นรี”

“ค่ะ ของพ่อฉันนะ เขาเอามันกลับมาจากสงคราม มันอยู่ที่นั่นนับแต่นั้น ฉันเพิ่งเห็นมันเมื่อวันก่อนนี่เองในลิ้นชักนั่น”

เธอชี้โต๊ะลิ้นชักแบบโบราณใบหนึ่ง จากนั้นราวกับเกิดความคิดบางอย่าง ขึ้นมา เธอเดินข้ามห้องไปที่โต๊ะและดึงลิ้นชักออก สีหน้าเปลี่ยนเป็นว่างเปล่า เสียงที่พูดมีกังวานใหม่เจือปนอยู่

“โอ!” เธอพูด “มัน...มันหายไปแล้วค่ะ”